Sajuz

Útěk z Prahy

Rudolf Vostrý

Freeparty

Pátek 28. února 2059, 16:23

Otevřel jsem vrata do haly a protáhnul se pod nataženejma starejma kobercema, který visely ze stropu a tlumily hluk linoucí se ze stěny reprobeden na protějším konci skladiště. Flákalo jim to slušně. Kdybych neviděl na vlastní oči, jak nám Agawara úplnou náhodou žuchnul z balkónu svýho luxusního bejváku, přísahal bych, že to hraje osobně technomaster čičmoň Aga. Byl to tvrdej, nekompromisní hardcore. Beaty agresivní elektronický hudby mi s punkovou drzostí drtily kovadlinky v uších a nesmlouvavě vibrovaly celým tělem. Docela se mi to líbilo.

Většina osazenstva haly – vyndanců, kterejch mohlo bejt okolo dvou až tří stovek, byla na sračku vydrčená speedem a rychtila na několik dní trvající repetitivní hudbu. Pro mě tohle nebylo nic novýho pod sluncem. Taky jsem to do sebe dneska ládoval docela slušně, ale ve čtyři odpoledne bych čekal spíš diskošku než zaseklej kafemlejnek plnej štěrku. Při prodírání se labyrintem klátících se těl bez duše očima skenuju každou osobu v dohledu. Bohužel Marleyho ani Daynu nikde nevidím. Kdepak se nám ty kašáčci schovávají?

Po několika marnejch minutách tápání mě to přestalo bavit a šel jsem si dát pivo na bar. Mám kliku, zrovna nebyla šťastná hodinka, takže čekání na pití netrvalo moc dlouho. Za minutku jsem držel papírovej kelímek s břečkovitou parodií na pivko a jedním žíznivým lokem se přesvědčil o tom, že to nebyl úplně dobrej kauf. Podupával jsem si do rytmu těch zběsilostí, co vyhrával dýdžej, a nenápadně zevloval po mejdanu. Zajímaly mě hlavně odpadlý existence po krajích haly, který

různě polehávaly nebo vyspávaly dojezd, kocovinu nebo rovnou obojí najednou.

Všimnul jsem si dvou párů nohou čouhajících zpod pohozený vojenský maskáčový plachty. Jedna z těch zmaštěnek byla oblečená v kožený kombinéze, která mi až nápadně připomínala Daynin oblíbenej vohoz. Opatrně jsem se k nim nahnul a jemně nadzvednul celtu. K mýmu neskrývanýmu zklamání to byly úplně jiný vytuhliny. Potupně jsem s vometáckým pocitem šel dál po svým. Hned nato mi někdo zaklepal na rameno.

„Hledáš někoho, modrovlásku?“ ozvalo se za mnou rozesmátě. Otočil jsem se. Usmálo se na mě samotný štěstí! Za mnou stála Dayna. Splašil jsem přesně polovinu lidí, který tu potřebuju sehnat.

„Jasný, brouku. Hledám vás dva. Kde máš Marleyho?“ nahnul jsem se k Dayně a skoro jí to musel křičet do ucha.

„Ještě chrápe. Dneska ráno jsme konečně po dvou dnech usnuli. Nemáš cígo?“ odpověděla mi typickou zevláckou otázkou. Udělala mi radost. Právě nastala příležitost jí splatit cigárovej dluh, kterej u mě má ulitej ještě z divočiny. Frajersky jsem z kapsy bundy vytáhnul měkkou papírovou krabičku cigaret a vtisknul ji celou i se zapalovačem Dayně do ruky. Gestem jsem ji poprosil, abysme si šli pokecat na nějaký tišší místo. Už mě z toho ječení bolelo v krku. Dneska mám dokonalej pocit marnosti. Připadám si, jako kdybych vytrvale chcal proti větru.

„Jak je na tom Marley? Musíme vzít fofrem roha, jdou po nás! Už se po nás sháněj Lovci lebek,“ vychrlil jsem, když jsme si konečně našli místo, kde jsme se slyšeli. Dayna si mezitím zapalovala už druhý cigáro. To první v totální sjetosti musela vdechnout i s filtrem.

„Nedá se probrat. Zkoušim to už asi dvě hodiny. Je úplně marnej,“ posteskla si divoženka. Zlepšil jsem jí náladu zkumavkou se speedem, kterou okamžitě otevřela, a lízla si amfetaminovej prášek přímo z ruky. Mávnul jsem nad Marleyho stavem rukou a řekl jí, aby mě vzala za ním. Prošli jsme napříč halou a došli k rozpláclý mrtvole, která oddechovala na zemi přikrytá neskutečně zabahněnou bundou. Rastaman má fakt dokonale vymrdáno. Není jenom sjetej, ale i fakin zakeklenej.

„Do prdele! Ten bahňák chrápe s votevřenejma vočima!“ vybuchnul jsem škodolibě smíchy. Jediný, co mi bránilo se odvázat a zkérovat mu ksicht fixou, byla skutečnost, že ještě dneska v noci musí projít pasovou kontrolou na letišti v Sajuzu. Po několika pokusech o probuzení, který se prostě nepovedly, jsem to vzdal.

Dneska mám jenom jedny nervy. Sorry, kámo.

Vždycky, když se takhle zkašil, byl několik dlouhatánskejch hodin v kómatu, ze kterýho ho prostě nešlo probudit. Chvíli jsem přemejšlel, že bych si vysockoval od nějakýho místního smažáka intravenózní aplikátor, kterým bych mu našlehnul roztok ze speedu, ale bylo to příliš riskantní. Mohl by z infikovanýho aplikátoru chytit nějakou nevyléčitelnou sračku a zároveň netušim, jestli do sebe během pár posledních dní plnejch magoření nenasypal něco, co by ho v týhle kombinaci rozstřelilo úplně. Nebo nedejbože dokonce zabilo.

Je to pěkná past. Poprosil jsem Daynu, aby u Marleyho počkala. Tenhle těžkej kalibr nám bude muset pomoct vyřešit Hawk.

Kurva, už vidim, jak z toho bude radostí celej vystříkanej.

Vrátil jsem se k autu. Hawk si snad, soudím podle jeho kyselýho pohledu, myslí, že si tam házu škrpálem. Neochotně stáhnul okýnko a otráveným tázavým pohledem přehodil míček konverzace rovnou na mojí stranu.

„Našel jsem je. Marley je ale zase úplně na sračky, nehnu s ním ani vo metr,“ vysvětlil jsem mu situaci.

„Vždyť už s tim máš praxi. Minule ti to docela šlo,“ narážel škodolibě Hawk na situaci, kdy se Marley při jiný příležitosti překopnul klepkama a jeho žoldáci ho museli táhnout totálně vyhovněnýho do dodávky.

„Dneska je úplně bezvládnej, minule si aspoň slintal na cemr. Je totálně mimózní,“ odpověděl jsem výmluvně a doplnil to několika zkratkovitejma gestama. Nervozita se speedem mi s tím zrovna fakt nepomáhá.

„Dneska totálně mimózně sereš ty mě, kamaráde,“ zavrčel nasraně od volantu.

Chtěl jsem mu říct něco o zachování zenovýho klidu, ale radši jsem si to v zájmu zachování symetrie svýho ksichtu nechal pro sebe. Hawk

vytrhnul klíček ze zapalování, vystoupil z auta a s třísknutím zabouchnul dveře.

Vrátili jsme se zpátky do haly. Dayna na nás poslušně čekala, aspoň jeden z toho vykutáleného párečku nebyl dneska za úplnýho debžota. Hawk se zhnuseně podíval na ležící skoromrtvolu na zemi a počastoval ho několika nevybíravejma nadávkama. Dayna vyfasovala Marleyho bundu totálně zaflákanou od bahýnka z piva a zvratků a ve dvou jsme rastamana konečně zvedli ze země.

Na to, že ten pořízek má dva metry, není ani moc těžkej. Frajer je z toho několikadenního smáža určitě úplně vysátej a dehydrovanej jako sušinka. Protáhli jsme se vchodem zpátky do pozdně únorový kosy a odtáhli ho až do auta. Hawk držkoval, že mu prej zasere sedačky, ale to už jsem úspěšně ignoroval. Jsem rád, že tuhle část dnešního programu budu mít konečně z krku.

„Hele, vy zmrdský fízlové, kam ho unášíte? Zasraný zkurvysyni!" ozvalo se od hořícího barelu.

Cože, vole? Děláš si ze mě prdel?

Zastavil jsem se. Dayna mezitím už na zadní sedačce opečovávala Marleyho a Hawk nasupeně startoval.

„Vyser se na ně! Nemáme čas," houknul Hawk z otevřenýho okýnka. To už jsem ho ale nevnímal. Šel jsem odhodlaně k hloučku týpků, zabíjejících odpolední nudu pruzením do kurevsky blbě naladěnýho Jaye.

„Cos to řek, ty zkurvená smahno?" vyprsknul jsem nadávky místo pozdravu drobnýmu týpkovi, kterej na nás ještě před chvílí drze pořvával.

„Že tady nemáte co dělat, vy zasraný fízlové. A už vůbec ne sbírat v pohodě týpky," pokračoval klučina v egojízdě. Mohlo mu bejt tak maximálně sedmnáct. Byl mladej a přímo úměrně tomu blbej. Vůbec jsem neměl náladu se s ním dohadovat nebo ho nedejbože seřezat na hromadu. Sáhnul jsem za záda pro pistoli. Byla nadržená přesně na tuhle chvíli.

„Myslíš, že by na tebe fízl vytáhnul bouchačku, ty malej zmrde?" zeptal jsem se znova a namířil mu pistolí do ksichtu.

„Ne… To určitě nemělo… Sorry jako…“ koktal nesouvisle týpek, když se díval do hlavně mýho kvéru. Nejspíš poprvý v životě, to se hned pozná. Není to tak dávno, co jsem si taky odsral svoje poprvý.

Ještě víc mě zarazili jeho kumpáni, který se ho ani náznakem nepokusili z toho průseru vysekat. Ten buzíček se právě pochcal strachy. Už jenom z pohledu na něj se do mě dala zima.

„Nikdy se neser do cizejch věcí! Kreténe,“ zasyčel jsem ještě bezohledně při odchodu zpátky k autu. Moje nastoupení korunovalo vzteklý zabouchnutí dveří, a Hawk okamžitě vycouval od haly pryč. Měli jsme Day s Marleym vyhodit u Synaptics ve slumu, ale už to prostě nestíháme, jestli mám ještě dneska splašit Lajce ty soudružský nesmysly.

Příští zastávka: černej trh v centru metroplexu!

Černej trh

Nikdy mě nepřestane překvapovat, jak lidi, který jsou úplně vykomatěný, dokážou nepříjemně chrápat. Marley zařezává na celý kolo. Už mi z něj jde hlava kolem. Mám nervy na pochodu.

Nevydržel jsem to a zapnul rádio. Ms. FAN-TAS-TIC bude určitě mnohem lepší kulisa než zařezávající rastaman. Hawk ve svým rozpoložení taky spíš ocení svoji oblíbenou zpěvačku. Syntetickej popík zaplavil teplejma, líbivejma tónama kabinu auta a nahlodával zkurvenou náladu všech duchem přítomnejch. Dayna si všimla fotky virtuální zpěvačky na displeji autorádia.

„Ta holka má fakt pěkný kozy,“ zasmála se zfetovaně. Hned, co to dořekla, mi vyjely koutky nahoru. Měla pravdu. Bohužel to bylo taky jediný, co bylo na Ms. FAN-TAS-TIC pěkný.

„Že jo? Já to taky říkám,“ chytil se okamžitě Hawk vděčnýho tématu. Tahle diskuze se určitě protáhne až do centra. Mám toho už plný kecky. Zavolal jsem Lajce, která teď pravděpodobně lítá se Shaddackem někde v kyberprostoru.

„Hojda, draku! Už jsi sehnal Marleyho s Day?“ přivítala mě Lajka.

„Jojo, už máme toho zkurvenýho zabahněnce naloženýho v autě. Dayna je na tom o dost líp,“ usmál jsem se v duchu. Přistihnul jsem se, že si dupu

nohou do rytmu hrající cukrkandlový písničky, která na mě v kontrastu s technem z tovární haly působila úplně nepřístojně.

„Seš skvělej. Chápu … tě miluju. Potřebuješ … něco? Zrovna sekáme do serveru konzulátu,“ pochlubila se. Zarazilo mě, že mi nějak podezřele vypadává spojení. Nikdy předtím se mi to nestalo.

„To je jasný, jinak bych tě nerušil. Pošli mi něco vo tom bazmeku, kterej máme splašit na černym trhu. Vůbec nikde to nemůžu najít.“

Samozřejmě jsem jí lhal. Na nějaký hledání jsem se úplně vysral, protože tyhle věci související se Sajuzem se hledaj strašně kokotsky.

„Jasný. Pošlu ti to, mám to schovaný v …, který jsem si … ze Sajuzu. Pá,“ slíbila Lajka a odpojila se. Pravděpodobně se mi snažila říct, že si ty data přivezla ze Sajuzu. Neztrácel jsem čas a přes terminál hledal přesnou lokaci černýho trhu.

Nebylo to nic extra těžkýho, protože měli dokonce vlastní datastreamovej kanál. Zběžnej pohled do mýho profilu mi vyrazil dech. Mám direkt zaplavenej všetečnejma dotazama na vypsanou tučnou odměnu a jestli je to fakt pravda. Fakit. Měl bych to radši ignorovat. Nechci si kurvit už tak posranou náladu tím, že bych hromadně zatracoval kámoše se známejma kvůli videoblábolům na datastreamu.

Nemám na to čas.

Největší černej trh v Praze vyrostl podle popisku před dvaceti lety v pasáži Lucerna a mezitím se vyprofiloval na největší místo svýho druhu ve městě.

Paráda! Má to jedinou chybičku, nedá se tam normálně zaparkovat. Budeme to muset nějak zvládnout. Odpojil jsem se ze Sítě.

Dayna pořád krafala s Hawkem o Ms. FAN-TAS-TIC a Marley byl v limbu. Zrovna básnili o holografickým představení, který si ten drsnej zabiják zaplatil přímo u něj doma. Takže žádná změna. Podíval jsem se na Hawka a bohužel musel přerušit jejich příjemný povídání o virtuálních zpěvačkách.

„Už mám adresu toho trhu. Je v pasáži Lucerna na Václaváku,“ prohlásil jsem s obrovským zadostiučiněním. To by ale v autě nesměl sedět Hawk, aby mě nesetřel.

„To ses mě moh zeptat. Zrovna nedávno jsem tam někoho chytal," usmál se a přišlápnul plynovej pedál. Auto díky tomu znatelně zrychlilo a zapustilo mě tím hlouběji do sedačky.

„Co ten chudáček proved?"

„Prodával v čipovejch datakostkách data korporátních uživatelů," odpověděl s monotónností robota.

„To snad ještě není takovej průser, ne? Podobnejch chytráků máte určitě každej den mraky."

„Tohle byl bejvalej zaměstnanec. Únik poškodil vedení SenSecu," uvedl to na pravou míru. Fajn, to asi SenSecu docela zavařilo.

„Tak to doufám, že dostal trest smrti. Takovej zasranej hajzl, jak si to vůbec moh dovolit?" odseknul jsem mu ironicky. Hawk se na mě na vteřinku podíval a jeho pohled mě píchnul jako špička Dayniny kudly.

„Voddělal jsem ho. Korporace nikdy neodpouští! Je to pro ně největší zločin," uzavřel téma s nezvyklou tvrdostí a zrychlil ještě víc. Dneska je fakt divnej den. Všichni máme ukázkově zkurvenou náladu.

Zbytek cesty jsem musel Hawka vytrvale přemlouvat, aby šel se mnou dovnitř.

Pátek 28. února 2059, 17:13

Zastavili jsme na rohu Vodičkovky a Václaváku. Hawk se mnou vystoupil a na jeho místo si sedla divoženka. Dostala za úkol kroužit okolo náměstí a čekat na zavolání, aby nás potom co nejrychleji vyzvedla, kdyby se cokoliv posralo. Všimnul jsem si, že Hawk má na sobě svůj oblíbenej bezďáckej kabát, pod kterým se mu nenápadně rýsuje rukojeť brokovnice.

Myslím na ní od chvíle, co ji vytáhnul z kufru auta. Nenechával nic náhodě. Tuším průser, a to fakt festovní. Hned mě varoval, že tu budou na sto procent Lovci lebek. Tohle je prej jedno z nejnebezpečnějších míst v metroplexu. A pro mě tuplem, protože se mi nad hlavou vznáší cenovka pár desítek tisíc eur.

Vodičkovkou zrovna foukal prudkej vítr, kterej mě mrazivě šlehal do ksichtu. Bylo to pěkně nepříjemný. Zapadli jsme do pasáže Lucerna a rozkoukávali se. Hawk mi poradil, že nás přízemí pasáže vůbec nezajímá,

protože tu dýlujou samej sračkovej hardware a podřadný zasekávající se zbraně, který si kupujou jenom ti největší pouliční nuzáci.

Zboží ze Sajuzu bude spíš někde v dolních patrech mezi uzavřenější komunitou prodejců. Minuli jsme několik stánků s nezajímavejma šmukama a sešli po mramorovejch schodech do suterénu. Ostrý světlo nahradily neonový úvéčkový trubice, jejichž světla doplňovaly různě intenzivní barevný zářivky jednotlivejch stánků. Všimnul jsem si, že Hawkův kabát hraje všema barvama tmavejch odstínů v nepravidelnejch cákancích. Nebylo pochyb, že jsou od krve.

„Nechceš nějaký pornostimy?" zeptal se jeden z prodejců. Hawk se zatím nenápadně vzdálil. Než jsme sem zapadli, domluvili jsme se, že se ode mě bude držet dál, aby mi mohl krejt záda.

„Hm, ani ne. Mám v merku něco speciálního, nemáš nějaký sovětský zboží?" odpověděl jsem a oprskle si zapálil cigáro nad kartonovou škatulí plnou poházenejch krabiček s pornostimovejma čipama.

„No, možná bych věděl. Nebude to ale zadarmo," zněla odpověď od zhruba padesátiletýho proplešatělýho překupníka. Doufal jsem, že si nebudu kvůli tomu muset kupovat stimulační software s desetiletou vyžehlenou Ms. FAN-TAS-TIC bez jejích fantastickejch koziček. Doslova mě mrazí z představy, že vyhodim sto éček za nějakou podobnou zhovadilost. Tentokrát mě nesere ani tak morální dilema jako kurevsky našponovanej rozpočet.

„Co chceš za ten drb?" zeptal jsem se a fouknul mu cigaretovej dým do jeho slizáckýho ksichtu. Navzdory drzosti mýho gesta se usmál.

„Stovečku… Nebo si tady můžeš koupit fan-tas-tic-kej stim s *nějakou* celebritou," zněla nabídka. Prstama hrdě poklepal na škatuli s čuňárnama. Obojí vypadá mizerně. Kilo je fakt hodně.

„Hele, za kilo ses posral, ne? Dám ti max tak pade," zašeptal jsem protinabídku. Na chvíli se zarazil, ale potom souhlasil. Řekl mi, že musím ještě o patro níž, kam se dostanu jenom na heslo. To mi samozřejmě řekne, ale za další padesátku.

Ty jeden vychcanej zmrde!

Nasraně jsem po něm mrsknul i zbytek zmuchlanejch bankovek a vyslechnul si heslo, ze kterýho mě pěkně zamrazilo.

Nezapomeneme na Kalinku.

Do prdele! Tohle mi ještě scházelo. Musím kupovat nějaký zkurvený soudružský čipy a u toho se prokazovat heslem, který odkazuje na hospodu, co jsme nedávno vyhodili do vzduchu. Tohle je zasraná ironie! Pro jistotu si zabarvuju celou plochu očí dočerna, abych minimalizoval možnost, že mě poznají.

„Zase jsme slavný. Heslo je ‚Nezapomeneme na Kalinku,'" podělil jsem se s Hawkem o heslo přes komunikátor. Vlastně ani nevim, kde je. Určitě je někde poblíž, cejtim takovej ten divnej plíživej pocit, že musí bejt blízko.

„To jsou ale citlivky," odpověděl cynicky Hawk.

Nechtělo se mi na to ani odpovídat.

Pokračoval jsem ke schodišti, který vedlo o patro níž. Stál u něj týpek a čekal, až mu pošeptám do ouška to super tajný zkurveně sovětský heslo. Pronesl jsem ty tři slova a tvářil se u toho, že soucítím s osudem Kalinky. Poslední, co by mi v tuhle chvíli zbejvalo, bylo mít za zadkem kromě lovců lidí i bandu nakrknutejch sovětskejch hrdlořezů.

Všechno klaplo bez problémů a vyhazovač mě pustil dál. Ráz trhu se změnil. Bylo to, jako kdybych si zašel na procházku do sovětský enklávy. Všude zněla ruština, který jsem nerozuměl ani s překladačem, a doplňovaly jí nápisy v exotický azbuce. Nabídka se změnila na ilegální pašovaný zboží ze Sajuzu zahrnující hlavně zbraně a domácí samohonky, na který si ty vychlastaný prasata tolik zakládaj.

Oči mi lítaly po jednotlivejch stáncích. Hledal jsem v nich cokoliv, co by mohlo vypadat jako wér. Zřejmě to bude hodně nedostatkový zboží. To už je pravděpodobnější, že seženu hada naloženýho ve vodce než nějaký podělaný soudružský čipy.

Procházel jsem kolem různorodejch stánků a hledal jehlu v kupce sena. Po deseti kurevsky dlouhejch minutách jsem narazil na chlapíka, co vypadal, že by mohl mít aspoň nějakej wér. Na skládacím stole měl před sebou několik zastaralejch kybernetickejch cetek a jednu skoro vybra-

kovanou sovětskou kybernetickou ruku. Podle stupně její rezavosti šlo spíš o starožitnost. Myslím, že byla přinejmenším tak padesátiletá. Ještě mě zaujala nabídka vojenskejch odznáčků v několika různejch sériích a obměnách.

„Čau kámo, nemáš ňáký soudružský čipy?“ zeptal jsem se otrkaně, už jsem byl z chození po jednotlivejch stáncích dost otrávenej. Vlastně bych se divil, kdyby měl něco zajímavýho.

„Moment! Podívám se,“ vyštěknul hodně špatnou češtinou prodejce s pečlivě pěstovaným prošedivělým pornoknírkem, začal se přehrabovat ve sportovní tašce za sebou. Já zatím zkoumal odznáčky na stole. Všem vévodil jeden společnej znak. Rudá hvězda, která v sobě věznila srp a kladivo. Nakonec se po několika dlouhejch desítkách vteřin hledání otočil a vítězoslavně mi zamával před očima zavařovací sklenicí naplněnou dezinfekčním roztokem. Ve změti nechutnejch krvavejch cucků plavaly u dna malý křemíkový placky.

Ty rudý cuckovitý hnusy bejvávaly části těl svejch nositelů. Navaluje mi z toho. Do prdele, na tohle se nedá připravit. Musim si představovat, že to je jako nakupovat v sekáči. Ne že to kupuju od borce, kterej to vyřezává z mrtvol. Teda aspoň doufám, že už nedejchali.

Ježiši!

„Nějaký soudružský čipy tu sou, dvě stě padesát za kus!“ stanovil cenu kníratej prodavač s upatlanou přehazovačkou, která mu vyčuhovala zpod umaštěný ušanky. Kurva fix, to je fakin pálka!

Vyvolal jsem si na vizuálním rozhraní podklady, který mi poslala Lajka, a porovnal je s tim hnusem ve sklenici. Tvar a velikost odpovídá. Asi jsem se trefil, ale přišlo mi to drahý. Můj pokus o smlouvání byl marnej. Ten cápek moc dobře ví, že tyhle cajky jinde v metroplexu nesplašim. Nehnul s cenou ani o podělanej cent. Jediná další možnost, kde by šlo sehnat tohle svinstvo, je prej přímo u mrchožroutů, který to zrovna vyškrábali z právě zabitýho Sověta. A když máš v sobě nějakej wér, je vždycky lepší jednat s překupníkem. U těhle hajzlů nikdy nevíš. Vlastně by mi měl dát slevu, když jsme mu nedávno dodali docela dost nositelů soudružskejch čipů.

Určitě bude mnohem lepší se plácnout přes kapsu a koupit to rovnou tady. Neochotně jsem zalovil v taštičce pro balíček bankovek a odpočítal z něj celou tisícovku. Můj poslední pokus o smlouvání byl ale úspěšnej. Za litr si můžu přibrat dva libovolný odznáčky se sovětskejma insigniema.

Pornoknírek zalovil ve sklenici odpornou plastovou lžící a odpočítal čtyři čipy, který mi hned vrazil do ruky. Hodil jsem je do prvního prázdnýho pytlíku od matra, co jsem nahmatal v kapse, a schoval je. Přihodil jsem si tam i dva stejný odznáčky. Bude to pěknej suvenýr pro Lajku. Kdo ví? Třeba mě za to vojede.

Rozloučil jsem se s překupníkem. Někdo mi celou dobu nepříjemně funěl za krkem. Myslel jsem si, že to je Hawk.

Stáli za mnou dva kokoti v baloňácích. Na očích měli naražený trapný černý brejle, jak vystřižený ze špatnýho americkýho akčního filmu a stáli mi v cestě, abych jim nemohl vzít čáru.

„Vidim je, neboj. Hlavně se nenech vodprásknout,“ varoval mě Hawk, kterej se zašíval někde opodál. Znepokojovalo mě to slovo *vodprásknout*. To jako, že by byli schopný střílet tady, v uzavřeným sále plným Sovětů? To by bylo totální šílenství! Je mi tak nějak jasný, že většina z nich má pod stolem zašitýho kalacha.

„Kampak, ty šmejde? Seš náš dvacetitisícovej jackpot!“ promluvil jeden z dua debilů v hnědejch gestapáckejch kabátech.

„Kde máš kámoše? Odměna je vypsaná ještě na další dva lidi,“ doplnil ho bleskově jeho parťák. Aby mi bylo jasný, že to myslej smrtelně vážně, jeden z nich na mě nenápadně namířil pistolí. Ohlídnul jsem se a pornoknírek za mnou už balil krám. Nedivím se mu. Myslel si, že to jsou tajný fízlové. To dělaj ty debilní staromódní gestapáckýkabáty. Zkratkovitě jsem přemejšlel nad tím, jestli nejdřív odpovědět Hawkovi přes komunikátor nebo těm dvěma kokotům přede mnou.

„Co chcete? Teď asi střílíte slepejma. Vůbec netušim, vo co vám jde,“ hrál jsem blbýho. Nejsem si jistej, jestli dobře, nebo špatně.

„Nedělej ze sebe ještě většího debila, než seš. Jenom jedinej idiot široko daleko vyhazuje podnikatele z balkónů a nechá se u toho natočit,“ řekl ten s pistolí. Čapli mě za ruce a s bouchačkou zaraženou v boku jsem s nima

vyrazil směrem k východu. Takže jsem to posral rovnou dvakrát. Udělal jsem ze sebe kokota a ještě k tomu blbě. Jak mě nevybíravě vzali pod loktama, vystřelila mi bolest z rozsekanýho ramene až do koulí. Mohli by bejt aspoň trochu slušný, když za mě chtějí zkasírovat dvacet táců.

„Jdu za váma. Neboj se. Až nebudeme mít nahoře okolo sebe tolik lidí a uděláme si dost prostoru k útěku, tak si je podám," instruoval mě prakticky Hawk. Má to vymyšlený dobře, kdybysme vyvolali přestřelku tady, tak by to skončilo strašnejma jatkama. Zároveň se mi dost ulevilo. Skoro jsem jim to drsňácký divadlo sežral i s navijákem.

„Klidně si mlč. Za chvíli z tebe vytřískáme, kde jsou ty ostatní smažky," zvedal si ego maník s pistolí, kterou se mi pokoušel silou necitlivě protlačit až dovnitř ledviny. Tenhle boreček asi nebude úplně ohleduplnej milenec.

„Koukej něco dělat! Chtěj ze mě vymlátit, kde sou Marley s Lajkou."

„S tím jsem počítal, že tě možná seberou už tady. Jsou to podělaný amatéři. Kdyby byli co k čemu, tak tě zhaftnou až těsně před autem, kdy by už bylo pozdě na nějakou protiakci," vysvětlil mi můj strážnej anděl v houmlesáckým outfitu. V několika následujících minutách budu mít festovně nasráno v gatích.

Všimnul jsem si, že se ty dva zmrdi zdravěj snad s půlkou černýho trhu. Lovců je tu docela dost a zrovna tyhle dva si vytáhli jackpot v podobě jednoho kolosálního kreténa s modrým čírem, kterej se nechal chytnout při kaufování nelegálního wéru. Nechávali nás projít a hleděli si dál svýho, dneska bylo asi na pořadu dne dost dalších blbečků, co nezaplatili pokutu za parkování nebo v supermarketu ukradli z hladu nejlevnější recyklovanou müsli tyčinku.

Prošli jsme nenápadně až do pasáže Lucerna. Vedli mě směrem do Štěpánský, kde měli zaparkovaný auto.

„Připrav se, hned venku při první příležitosti sejmu toho s pistolí. Je to ten napravo, nebo nalevo?" zeptal se Hawk, kterej šel nenápadně za náma. Poslal mi do vizuálního rozhraní přenos z kamery ve svejch očích. Je to strašně divnej pocit čumět na sebe, jak mě tyhle dva retardi táhnou na výslech.

Mimochodem, za poslední měsíc jsem musel kurevsky zhubnout.

„Je to ten vpravo. Hlavně to udělej rychle, aby to do mě nestačil nakouřit,“ prosil jsem nervózně Hawka. Vyšli jsme z pasáže na ulici. Okolo naštěstí není tolik lidí a žádný fízlové na obzoru.

Ideální chvíle.

Za chvíli začne mazec!

„Miluju ten chladnej vzduch, zvlášť když se v něm vznáší vůně brzkýho mučení,“ pronesl cynicky ten zmrd s pistolí. Už mě sral sebevědomím, který mu boostovala jeho bouchačka zapíchnutá v mým boku. Ani smykem ho totiž nenapadlo, že zrovna pronáší svoji poslední větu v životě. Ozvala se obrovská rána. Hawk mu z bezprostřední vzdálenosti napumpoval salvu broků do zad.

Ten kripl nestačil ani hlesnout, jak rychle chcípnul. Skácel se do krvavýho bordelu, kterej pod ním rozmázly jeho vlastní střeva. Ten druhej blbeček se překvapeně otočil směrem na Hawka. Už natahoval pistoli, že z ní vystřelí. Naštěstí ještě dřív, než to stačil udělat, mu provrtala spánek rána na jistotu z mojí pistole. Náš problém s názvem Lovci lebek má rázem o dva kretény míň.

Ohlídnul jsem se. Hawk právě někomu zlomil pěstí nos. Těžko říct, jestli mu bránil v odchodu, nebo ho jenom nasral. Rozeběhli jsme se ulicí směrem k Václaváku. Naše nečekaná pouliční zabijačka na sebe upoutala docela dost velice nežádoucí pozornosti. Zdrhají od nás lidi, aby to náhodou taky nekoupili.

„Day, trochu se to tu posralo, budeš nás muset fofrem vyzvednout na rohu Štěpánský a Václaváku,“ varoval jsem Daynu, že se už ženeme k ní, hned potom, co jsem se dovolal na číslo telefonu v Hawkově autě. Napadlo mě si ho opsat, když jsme jeli vyzvednout rastamana s divoženkou, protože jsem prudce inteligentní frajer.

„Stojím asi dvě auta před odbočkou do tý zasraný ulice. Je to tu dokonale ucpaný nějakejma lidma,“ odfrkla si zpruzele Dayna. V pozadí vrzavě řezalo Marleyho feťácký chrápání z nosních sliznic rozežranejch speedem.

„Klidně to tam zablokuj a počkej na nás, hned tam budem! Hlavně neměj zamčený dveře, jsme v decentnim časovym presu,“ instruoval jsem naší řidičku při sprintování ulicí směrem k Václaváku. Už mě píchá v boku a pálí na plicích. Mám poslední dobou nějak v hajzlu fyzičku.

Během několika dalších vteřin už vidím naší káru. Nějakej kretén v německým sporťáku troubí na Daynu jak namrzlej, aby to už konečně rozjela. Obdivuju ji, že to fakt vydržela a nepopojela ani o kus dál. Dost by nám tím zkomplikovala už tak prekérní situaci. Nejspíš mám další paranoidní záchvat, ale tuším, že za náma běží ještě někdo další.

Hawk doběhnul k autu jako první a otevřel si dveře. Okamžitě zapadnul dovnitř a vší silou zabouchnul. Chtěl bych udělat to samý, ale dřív, než se mi podařilo otevřít zadní dveře, jsem schytal tupou ránu do zátylku. Když jsem se otáčel, abych zjistil, co se děje, koupil jsem druhý dělo do ksichtu. Vizuální rozhraní se mi nečekaně rozklepalo. Další rána, kterou jsem nezvládnul vykrejt, mě už srazila na zem. Týpek to měl fakt v ruce.

Poprvý jsem se mu podíval do očí. Leskly se mu nepříčetností a stříkala z nich čirá zášť proudem. Byl fakt kurevsky nasranej. Zaskřípal jsem zubama a instinktivně po něm několikrát vystřelil. Útočník se zarazil a jeho napřažená pěst ochabla. Místo další rány se chytil za krk, ze kterýho nezadržitelně krvácel. Chtěl křičet, ale místo toho dokázal jenom chroptět a chrchlat krev kolem sebe.

Vyhoupnul jsem se zpátky na nohy a hrubě ho od sebe odstrčil. Nevěnoval jsem mu žádnej další pohled a okamžitě nasednul do auta. Dayna neváhala a odpíchla to tak neurvale, až zaskřípaly pneumatiky.

„Vidiš, vole. Tenhle idiot nebyl amatér. Protože si počkal, až budeš nastupovat dovnitř,“ zasmál se sarkasticky Hawk a poprosil Daynu, aby na to šlápla. Divoženka se nenechala přemlouvat. Docela si notujou od chvíle, co spolu řešili ty fan-tas-tic-ký kozičky.

„Ale hovno, vole! Kdyby nebyl amatér, tak by mě dostal a nenechal by si u toho prostřelit krk.“

Nedalo mi to a musel jsem si ještě zkontrolovat toho hajzla, kterýho jsem před chvílí popravil. Za náma se vzdaloval modrej bavorák s otevřenejma dveřma u řidiče. Ten kokot nebyl Lovec lebek, ale zpruzelej řidič,

co nevydejchal dopravní zácpu a Daynino zdržování kolony byla jeho poslední kapka. Doslova. No vidiš, kdybys nebyl testosteronovej autíčkářskej kokot, všechno by dopadlo úplně jinak.

Dayna neměla moc manévrovacího prostoru a zkrátila si cestu přes chodník. Za okýnkem se zrovna mihnul ksicht vyděšenýho frajera, kterej před náma na poslední chvíli uskočil. Na nejbližší hlavní ulici to už nebylo daleko a mohli jsme se za neustálýho troubení napojit do normálního provozu. Jedna věc se jí musí nechat. Daynina oprsklost za volantem a skutečnost, že nemá šajna, jak to ve městě chodí, nám tentokrát zachránila kejháky.

Auto uhánělo po magistrále zpátky směrem do hoodu. Hawk na sedadle spolujezdce zapnul rádio a na svojí části předního skla vyvolal aktuální zprávy. Centrum se už neprodyšně uzavírá. Nedělal si s tím starosti, protože na mapě díky přístupu do systémů SenSecu viděl v reálným čase, kde fízlové stavěli nový zátarasy. Klidným hlasem navigoval Daynu. Objížděli jsme díky tomu uzavíraný ulice, kudy už nešlo opustit dočasnej bezpečnostní perimetr okolo místa činu. Při prudších zatáčkách na mě občas spadla slintající hlava bezvládnýho Marleyho, kterýho neprobudila ani střelba z bezprostřední blízkosti. Nahmatal jsem v kapse pytlíček se soudružskejma čipama a zkontroloval je. Vypadají, že jsou v pořádku.

Neváhal jsem a přes komunikátor zavolal Lajce.

„Mám ty čipy. Sice to nebylo úplně bezproblémový, ale zvládli jsme to!"

„Super! Já věděla, že to zmákneš. Mám už připravený víza a povolení k pobytu včetně všech identit. Vyzvedneš mě?" poprosila. Taky zněla spokojeně. Všechno šlo podle plánu. Aspoň někomu.

„Jasný! Nabereme tě za dvacet minut u vlezu do slumu, kličkujeme mezi metroušskejma zátarasama," informoval jsem naposledy Lajku a rozloučil se ještě dřív, než by přišla řeč na důvod těch policejních zátarasů. Dayna si řízení užívala. Na to, že byla ještě před pár hodinama úplně vymárovaná, řídila jako bůh. Ke slumu jsme dorazili na čas. Při dokonale sesypaným dopravním rytmu v centru to bylo až k nevíře.

Zaflusaná klinika

Lajka si přisedla ke mně na zadní sedačku. Seděli jsme trochu stísněněji, než by bylo pohodlný, ale vedle ní to nebylo zase tak hrozný. Políbili jsme se na přivítanou a Dayna se znovu rozjela. Nesmíme zůstávat příliš dlouho na jednom místě.

„Máš to?“ zeptala se hned potom, co mi vytáhla jazyk z pusy. Namachrovaně jsem vytáhnul sakloš se soudružskejma čipama a jemně s ním zachrastil. Lajce zasvítily oči. Hbitě mi ho vytrhla z ruky, jako kdyby tam byl Lebeděvův koks, a ne pár použitejch sovětskejch křemíkovejch obvodů.

„To je naprosto fantastický! Nebylo to moc drahý?“ zeptala se starostlivě při kontrolování čipů proti světlu z malý příruční baterky.

„Stálo to tágo. Ten kretén v ušance nechtěl smlouvat,“ odpověděl jsem a radši se nezmiňoval o těch pár mrtvolách, který jsme při odchodu z trhu nechali za sebou. Nemluvě o tom, že z hesla *nezapomeneme na Kalinku* mám stažený půlky ještě teďka.

„To docela jde. Jsou fakt vzácný. Výlohy za instalaci zatáhnu já,“ okomentovala to a začala z batohu vytahovat hackerský udělátka, co měla připravený k nahrání dat z terminálu do čipů. Sestavení celýho setupu jí zabralo několik desítek vteřin. Skoro bych jí to o tý vzácnosti i věřil, kdybych neviděl další tucet stejnejch čipů plavajících se sraženejma krvavejma krámama ve skleněný zavařovačce. Určitě měla spíš na mysli vzácnost sovětskejch těl, ze kterejch ty čipy vyškrábali.

„Ňuf, tohle mi moc chutná. Díky!“ ozvalo se legračně vysokým hláskem, když usadila první čip na zařízení, který bylo na konci improvizovaný soustavy terminálu, kabelů a nějakýho hardwaru. Ta krabička promluvila a na displeji se usmála roztomilá pixelovaná grafika mývala, kterej zrovna debužíroval nějakej bordel vytaženej z popelnice. Bože můj! Tohle je taková píčovina, že to určitě museli vymyslet Japonci. Lajka se tomu šibalsky zasmála a spustila v terminálu kopírovací skript.

„Ty vole! Co to je a proč ta zhovadilost mluví?“ zeptal jsem se překvapeně a zvědavě zkoumal malou krabičku s displejem, co byla kabelama

propojená s Lajčiným terminálem a zařízením, ve kterým byl v patici bezpečně usazenej soudružskej čip.

„To je Raccy. Umělá inteligence pro penetrační testování. Je trochu ukecanější, ale určitě si na něj brzo zvykneš. Půjčil mi ho Shaddack, že se mi to bude hodit na přehrávání dat v čipech, který jsi vyzvednul," usmála se pobaveně hackerka a očima hypnotizovala průběh flashování čipu na holografickým displeji terminálu. Během několika dalších vteřin bylo hotovo. Okamžitě vyměnila čip za další, aby do něj nahrála nová data.

„Ňamky, tohle je taky moc dobrý. Díky!" pištěl spokojeně Raccy rádoby roztomilou fistulí.

„No já se poseru! Tohle je ta největší píčovina, kterou jsem kdy viděl," smál jsem se nahlas a opatrně si zapálil cigáro. Nechtěl jsem rozpojit to klubko kabelů a zařízení, který si Lajka rozložila na mým klíně.

„Hele, kámo, nejsem žádná píčovina! V kyberprostoru mám mnohem větší koule než ty, vanilko!" setřel mě hlásek z krabičky. Nechal jsem ho bejt. Dost nerad bych totiž vyfasoval zlomyslně zfušovanej soudružskej čip. Popravdě mě hluboce děsí představa, že bych v srdci nesvobodnýho Sajuzu měl v sobě narušený soudružský data. To by byl asi pěknej průser.

„Jasně. Máš pravdu. Promiň, už budu držet hubu, kámo," omluvil jsem se virtuálnímu mývalovi a soustředil se radši na sledování informací, který Hawkovi lítaly na jeho části předního skla. Všimnul jsem si, že právě sleduje datastream Lovců lebek. Oddělali jsme dva lovce a jednoho civilistu. Odměna se zvýšila o dalších deset litrů. Tohle mě fakt nepotěšilo.

„Jak do nás ten soudružskej sajrajt vůbec dostanem?" zeptal jsem se na další část plánu.

„Musíme sehnat nějakou kliniku, kde nám to nastřelej," odpověděla nezaujatě Lajka při pozorným sledování průběhu příkazový řádky. Pořád jí drtivou většinu pozornosti bralo flashování soudružskejch čipů.

„Vim o jednom felčarovi kousek odtud. Není to teda žádnej luxus, ale napíchá vám to na počkání a nezruinuje to váš decentně napjatej rozpočet," přihlásil se o slovo Hawk, kterej vypnul zprávy z metroplexu

na projekci v předním skle a potom naklepal nějakou adresu do navigace. Dayna pohotově změnila kurz jízdy podle přepočítaný trasy. Cesta ke klinice trvala asi deset minut.

Pátek 28. února 2059, 19:50

Nejtěžší bylo probrat rastamana. Úplně se mi do toho nechtělo, ale musel jsem ho pořádně profackovat. Přiznám se, a nejsem na to vůbec hrdej, že jsem mu natankoval dělo. Svůj účel to splnilo. Konečně se probral.

Byl pěkně dezorientovanej a nasranej, ale to je prostě riziko podnikání. Jo, hošo, to ses neměl tak strašně vykašit. Kdybys to zatáhnul po mejdanu u Synaptics k sobě domů jako já, udělal bys podstatně líp.

„Co je, ty zmrde? Posral ses, kurva?" zakňučel, když se držel za pravou tvář, do který jsem mu plesknul fakticky impozantní dělo. Hehe, to máš za to, jak jsi mi nedávno vybombil ksicht v obejváku u Dejvida. Dokonce jsi mi rozhejbal pár zubů. Snad to ještě ustojej. Dost nerad bych o ně přišel.

„Sorry, kámo. Berem roha a musíme ještě na jedno bleskový vyšetření. Za chvíli nám letí letadlo, takže je nejvyšší čas vstávat," hodil jsem rastamana do obrazu a radši se rychle vyhoupnul z auta, protože jsem ve vzduchu cejtil rastamanovu odplatu. Marley se vyprdelil hned za náma a mnul si zarudlou tvář. Přesunuli jsme se k nenápadnýmu sídlištnímu paneláku skoro na dohled od letiště.

„Hele, Hawku, seš si jistej, že jsme fakt na správný adrese?" zeptal jsem se nedůvěřivě při pohledu na počmáraný zdi zkentusenýho baráku. Hawk si zapálil cigáro a místo odpovědi zamířil ke zvonkům, kde několikrát zmáčknul jedno z desítek vykvrdlanejch tlačítek.

Skoro hned se ozvalo zabzučení, který nám odemklo dveře. Výtah vedoucí do našeho, sedmýho, patra byl malej a museli jsme jet nadvakrát. Jako první jeli nahoru Hawk, Marley a Dayna, kdyby rastafariánovi náhodou přeskočilo a začal by zlobit. Netrvalo to ani moc dlouho a už jsme nastupovali do stísněný kabiny i my. Uvnitř to bylo snad ještě horší než ve vstupní chodbě tohodle zavšivenýho baráku. Smrdělo to zatuchlejma chcankama, jako kdyby to byl nejoblíbenější chcací spot všech čoklů v sousedství a několikrát denně si tu navzájem přechcávali teritorium. To

byla samozřejmě ta lepší varianta. Na tu druhou se radši neodvažuju ani myslet.

Jakmile jsme vypadli z depresivní a stísněný kabiny, přivítaly nás otevřený dveře jednoho z bytů. Nešlo si jich nevšimnout, protože k nim vedla cestička z kapek krve, který nemohly bejt starší než pár desítek minut. Polila mě úzkost a studenej pot. Tak tohle je ta slavná *klinika*! To nám ty čipy může nastřelit rovnou Dejvid v jeho zasyfleným kanclu. Aspoň by nám nehrozila infekce a svrab.

Uvnitř to vypadá přesně podle mejch představ, ale těch úplně nejčernějších. Na zemi se válej obaly od jednorázovejch lékařskejch materiálů a na postarší nemocniční posteli, kterou si její majitel přivezl z aukce po nějaký zkrachovalý klinice, odpočívá úplně zfetovanej postřelenej frajer s převázanym ramenem. Nejspíš nemá dost škváry na pořádnou kliniku a nechal se odvézt sem. Nezvolil moudře, protože zdejší felčar nezvládnul zastavit krvácení a bandáže mu prosakujou krví. Ještě že byl aspoň natolik příčetnej, aby ho nadopoval uklidňovákama. Takže teď byl uprostřed synopiátovýho rauše.

Jako fakt, nejsem žádná močka, ale z tohodle se mi regulérně zamotala šiška. Okamžitě mě napadaj ty tisíce možnejch zdravotních komplikací způsobenejch tím, že nám majitel týhle parodie na kliniku z pekla bude nastřelovat čipy z druhý ruky do našich už beztak dost zkoušenejch těl. Ať už drogama, nebo nejrůznějšíma chirurgickejma zásahama.

„Tak to ses, ty vole Hawku, fakt překonal," neodpustil jsem si sarkastickej komentář. Z fleku se mi chtělo zdrhnout někam do prdele. Lajka se nacházela, soudě podle jejího zhnuseného výrazu, ve stejným rozpoložení jako já. Marleymu to ještě pořád nedocházelo a Dayna určitě za svůj život viděla i mnohem horší místa, kde se dá úspěšně zflikovat úplně rozšvihanej člověk do jakžtakž použitelnýho stavu.

„Nevyváděj, ty srabe! Nejseš na tom tak blbě jako ten chudák na posteli. Instalace čipu přes aplikátor se dá přirovnat k nastřelení náušnice," plácnul Hawk zcela náhodnej pokus o uklidnění a vzápětí potom přátelsky pozdravil nalitýho felčara, kterej se zrovna přimotal z kuchyně bytu přestavěnýho na provizorní pouliční kliniku.

„Nemáte doufám svrab nebo jiný breberky, že ne?“ zeptal se podezřívavě místo pozdravu a odříhnul si na celý kolo. Skoro se u toho poblil. No ty vole, co to je za degena? Na ty breberky bych se měl ptát spíš já, ne?

Naštěstí přehlídnul to, jak jsem obrátil oči v sloup. Kurva drát!

Tenhle kujebák by byl schopnej nám ty čipy nastřílet klidně do vočí – a nepřišlo by mu to vůbec divný. Mám chuť za tohle nakopat Hawka do koulí.

„Tyhle čtyři dneska letěj do teplejch krajin a potřebujou nainstalovat napajcovaný čipy,“ řekl Hawk felčarovi. Ten nás všechny sjel tupým pohledem.

„Co je to za čipy?“ odpověděl otázkou. Teda aspoň myslím, že to bylo vono. Vzhledem k pokročilý večerní hodině už měl slušně naváto levným čůčem z večerky. Táhlo to z něj jako ze sudu. Kdybych ho překračoval takhle nadranýho na ulici, vůbec by mě nenapadlo, že to je felčar. Odmítám týhle parodický variaci na zdravotníka říkat doktor.

„Sovětský soudružský čipy. Nastřeluje se to sem,“ ujala se iniciativy Lajka a ukázala hubeným dlouhým prstem na místo, kde rameno plynule přechází v krk. Tohle nemusí bejt úplně raketová věda. Bál jsem se, že to soudruzi inženýři ze Sajuzu instalujou třeba do mozku.

„Soudružský čipy? To neletíte do zrovna teplejch krajin. Myslel jsem, že to bude Vietnam nebo Thajsko,“ zavtipkoval neobratně a zapnul sterilizátor, kterej platil za jedinou věc v místnosti, co nebyla úplně k zblití. Lajka vytáhla připravený čipy a ještě si je naposledy překontrolovala přes Raccyho. Ten obratem všechny čipy hlasově popsal jménem a pohlavím, aby bylo i přiožralýmu felčarovi jasný, kdo z nás dostane konkrétní čip.

„Bude to pajcka za každýho. Jenom si to ještě pro sichr vyčistim ve sterilizátoru,“ informoval nás o ceně a čipy, který si vzal od Lajky z ruky, rozdělil do dvou mističek ponořenejch v dezinfekční kapalině sterilizátoru.

„Tak vezmi nejdřív pány, aby holky měly dost času se na to připravit,“ usmál se Hawk na řezníka, kterej otíral nastřelovačku do papírovejch ubrousků. Ty použitý potom bez okolků pohazoval po zemi. Pinzetou vytáhnul první čip a vrazil ho do aplikátoru.

Musím to mít rychle za sebou. Střelhbitě jsem se před něj postavil a nastavil krk. Netrvalo to ani půl vteřiny, co mi vstřelil aplikátorem čip pod kůži. Moc to nebolelo, ale zatřáslo se mi vizuální rozhraní. Proběhlo i několik dalších grafickejch nedokonalostí. Dneska toho mám už asi dost. Na otázku, jestli jsem v pohodě, jsem mlčky kejvnul a sednul si na maličkatej gauč, než se mi domotala hlava.

Marley se nechal bez keců očipovat a vůbec mu to nepřišlo divný. Je pravděpodobně stejně na sračku jako ten felčar. Holky měl taky docela rychle. Při nastřelování Lajky jako poslední pacientky mi došlo, že se ani neobtěžoval dezinfikovat aplikátor mezi jednotlivejma nástřelama. Mávnul jsem nad tím rezignovaně rukou.

Lajka spokojeně vykešovala dvě stovky za vyšetření a všichni jsme se vrátili zpátky do auta. Už nám zbejvala jenom cesta na letiště.

Aspoň to tak zatím vypadalo.

Letiště Franze Kafky

Udělalo mi kurevskou radost, že jsme z improvizovaný ordinace odešli po svejch a ne nohama napřed. Sedli jsme do Hawkova auta a vyrazili na letiště.

Psychicky se připravuju na odlet. Netušim, co nás tam čeká a jak to tam budeme zvládat. Pořád mě to docela žere. Minuli jsme ukazatel, kterej nás naváděl na Kafkárnu. Hrklo ve mně. Cejtim, jak se mi stresem klepou nohy a roztřáslo se mi vizuální rozhraní. Mám ze Sajuzu docela vítr. Rukou jsem máchnul po mouše, která mi proletěla před očima.

„Co děláš?“ zeptala se Lajka, když si toho všimla.

„Sere mě ta moucha.“

„Tady ale nic nelítá. Je konec února a venku je zima jak v Sajuzu,“ zahlásil Hawk podrážděně od volantu.

„Buď v klidu, draku. To zvládnem,“ vyrušila mě Lajka při hledání mouchy, co mi už odletěla pryč ze zornýho pole.

„Jsem v pohodě. Dneska je toho na mě moc. Hawkova prémiová zdravotní služba byla poslední kapka,“ odpověděl jsem unaveně a promnul

si oči. Trochu mě zarazilo, že mi ještě po několika vteřinách před nima probíhají kazy na vizuálním rozhraní. Skvělý, asi mi už začíná hrabat.

Během několika minut jsme dorazili před odbavovací halu. Je tam obvyklej mumraj. Lidi čekaj na taxíky, vyhulujou si zobáky nebo se loučej s rodinama. Hawk mě před výstupem z auta na poslední chvíli zarazil.

„Dej mi všecko, co u sebe máš."

„Jako co všecko?"

„No všechny drogy, nenecháš se přece zašít. Máš to už skoro za sebou," zasmál se a mrknul na mě. Neochotně jsem vytáhnul z kapsy zkumavku se speedem a hodil mu ji na klín. Udělalo mu to radost. Pořád se ale tvářil, že to není všechno.

„No a ještě bouchačku, dělej. Všichni ostatní se odzbrojili sami. Někdy seš ještě jako zelenáč," popohnal mě a poklepal prstem na hodiny na palubce, aby mi připomněl neúprosně ubíhající čas do odletu. Vyndal jsem pistoli z kapsy bundy a položil ji na sedačku spolujezdce. Hawk se už konečně tvářil spokojeně.

„Co vlastně budeš dělat? Myslíš, že to v SenSecu ustojíš?" zeptal jsem se ho ještě zvědavě před vystoupením.

„Blázníš? Co jsem rozmašíroval lovce brokovnicí na Václaváku, jsem vodstavenej. Taky mám slušnej průser. Ještě dneska beru roha."

„Tak to se asi loučíme, co?" odpověděl jsem smutně.

„No to asi jo. Mám pro tebe jednu radu do života."

Ty vole, Hawku, dal jsi mi jich dneska snad málo? Pojď do mě, kámo! Nechal jsem si to pro sebe a radši se vší hranou pokorou držel hubu.

„V týhle branži se sentimentalita nenosí. Měl by sis dávat bacha. Nikdy nevíš, koho budeš muset sejmout."

„Oukej. Snad po sobě nepudem. Tak zdar, ty kujebáku," rozloučil jsem se s Hawkem a plácnul si s nim. Tenhle borec mi bude chybět. Vystoupil jsem z auta a zabouchnul za sebou dveře jeho SUV.

„Hele, holky. Dejte si na toho pankáče majzla, je to pěknej kanec!" zasmál se naposledy žoldák z otevřenýho okýnka a s cynickým smíchem to odpíchnul z odstavnýho pruhu zpátky do metroplexu. Potom jsme vlezli do odbavovací haly.

Podle tabule s odletama letí naše letadlo už fakin brzo. Naštěstí byl náš odbavovací pult skoro prázdnej. Taky kdo normální s mozkem by chtěl dobrovolně letět do zasranýho Sajuzu. Najednou tomu nemůžu uvěřit. Stoupli jsme si do fronty. Před náma stál jenom menší slizoun v hnusným kvádru s kufříkem a přehazovačkou. Nebyla mu ale moc platná, protože ta pleška na temeni hlavy na mě házela prasátka. Mám docela velký problémy se soustředit na cokoliv jinýho.

„Nazdar, medvídku. Nechceš mi na poslední chvíli frnknout, že ne?" ozvalo se mi zezadu tiše do ucha. Ale ne, ty vole. Tohle fakt ne. Otočil jsem se.

Tohle je moje ztělesněná noční můra.

Za mnou stála punkerka a zrovna si odčísla z obličeje růžovou patku. Tiskla mi pistoli do boku. Tohle musí bejt osobní, jinak by mě ta čůza nechala dávno na pokoji. To mám za to, že rozdávám protekční sakly málo naředěnýho matroše?

„Eh."

Na víc se dneska už fakt nezmůžu. Do hajzlu.

„Kdo to kurva je?" zeptala se okamžitě Lajka, když zmerčila, že mi ta růžovovlasá fuchtle míří kvérem do pajšlu. V jejím hlasu je i přes komunikátor znát pěkně napružená žárlivost. Je jí úplně jasný, že *medvídku* mi neříká jen tak ledajaký náhodný letištní enpécéčko.

„Jedna stará známost. Já si řikal, kde kurva vzala na tu ruku, když podle všeho makala ve fast foodu. Očividně loví lidi."

„Nech mě mluvit. Zbavim se jí."

Ach jo. Stejně musí bejt úplně pitomá, když si troufne sama na bandu pošahanejch vyvrhelů, který dělí od zdrhnutí za kopečky jenom jeden odbavovací pult. Lajka se otočila k punkerce, jejíž výraz zatim působil docela dost sebevědomě. To už si jí všimnul i vymangelenej Marley.

„Nazdar! Jak se má ta tvoje frigidní kámoška?"

Jeho otázka zůstala až na kyselej vztyčenej prostředníček bez odezvy.

„Hele, nebudem z toho tady dělat kovbojku. To sis nevšimla, že jsme krytý? Jestli vystřelíš, tak tě rozstřílí naše záloha a hned po nich i letištní sekuriťáci."

Lajčin klid mi skoro vyrazil dech. Cejtím v kostech, že tohle nedopadne dobře.

„Co to meleš?“ odpověděla růžovovlasá lovkyně lidí a tlak její pistole zesílil.

Na vizuálním rozhraní se mi objevil průběh nahrávání malwaru do punkerčina wéru. Lajka nenechala nic náhodě, vzala to fakt hopem. Jejich slovní přestřelka byla jenom zdržovačka, než punkerku stačí sejmout škodlivej kód.

„Říkám ti, že máme krytý záda. Jestli vystřelíš, spácháš sebevraždu,“ zopakovala s kamenným výrazem. Chvíli nato se jemně usmála, hned mi došlo proč. Růžovovláska se rozklepala. Lajčin malware jí docela rozhodil sandál. Vypadalo to, že chce něco říct, ale vinou digitální mrtvice wéru to už nestihla.

Potom jí vypadla bouchačka. Právě jí spadnul na držku firmware ve wéru. No jo, nepřeučená pravačka a její kybernetická ruka je zrovna jako na mrchu taky pravá. Okamžitě jsem tu pistoli sbalil do kapsy. Snad si toho nikdo nevšimnul. Musím se jí ještě zbavit, s tímhle odbavovacím rámem tutově neprojdu.

Lajka chytla moji šokovanou bejvalku kolem ramen a jemně naznačila, že jí není úplně dobře a měla by s ní jít na záchod. Ještě mi přes komunikační rozhraní vzkázala, abych je doprovodil.

Neboj, tohle si nenechám ujít.

„Hele, vodbavte se. Za pět minut jsme na palubě,“ zašeptal jsem na půl pusy Marleymu a se skřípáním zubů šel za Lajkou objímající punkerčina ramena. Kecal bych, kdybych řekl, že nejsem úplně připosranej. Těch šmejdů tady může bejt ještě víc. Už mi z toho neustálýho stresu jebe.

Holky zapadly na dámskej hajzl. Za půl minuty po nich se jeho dveře zabouchly i za mnou. Měly docela tuhý automatický zavírání. Skoro to vypadalo, jako kdybych s nima schválně švihnul. Uvnitř se vznášela vůně průmyslový dezinfekce, která ředila předzvěst další vraždy.

Nemusel jsem je ani hledat. Punkerka už přicházela k sobě a vzpouzela se. Otevřel jsem kabinku a viděl Lajku, jak drží o hlavu vyšší růžovovlá-

sku za držku na zdi a hrozí jí bodcema vystřelenejma z ruky těsně u obličeje.

Vytáhnul jsem pistoli, bleskově jí namířil na její čelo a odjistil. Konečně jí došlo, že si s ní nechceme hrát. Tady totiž přestává všechna prdel. Neúprosně nám odtikává čas do odletu a my si to letadlo fakticky nechceme nechat uletět.

„Seš tu sama, nebo je tu někdo s tebou?“ zeptala se Lajka a hroty jejích záprstních bodců sjely tý čubce po tváři až na krk. Punkerka jí nemohla odpovědět, protože měla pořád zacpanou pusu. Zakroutila jemně hlavou. V očích měla nefalšovanej děs. Byla z toho úplně posraná.

„Takže tě teda můžem v klidu voddělat a nikdo tě nebude hledat,“ přisadil jsem si. Proč taky ne? Už jsem měl sedět dávno na palubě a nalejvat se drahým letištním chlastem. Strachem se jí rozšířily zorničky.

„Cože?“ zeptala se Lajka a vypadala stejně vypleskle jako ta holka lomeno lovkyně lebek, kterou držela přitisknutou na stěně záchodový kabinky. Obě mě v tichý napjatosti sledovaly a čekaly, co řeknu dál.

„Jeden moudrej kanonýr mi dneska řikal, že nesmim bejt sentimentální. Nemůžeme za sebou nechávat svědky,“ zašeptal jsem a zamával jí pistolí před obličejem. Lajka se nenechala přemlouvat, tlačil nás čas. Milosrdně jí vrazila záprstní bodce skrz spánky až do mozku. Rudý čůrky punkerčinejch krvavejch posmrtnejch slz mi připomněly Jenovino nekonečný utrpení. Poeticky ladily s jejíma zářivě růžovejma vlasama. Krvácela z několika děr v proražený lebce. Holka, už to máš za sebou. Měla jsi nás nechat na pokoji.

Utřel jsem si pistoli o mikinu a vrazil jí do ruky mrtvý holce posazený na záchodový míse, aby to na první dobrou vypadalo jako sebevražda. Fízlové to samozřejmě prokouknou, ale v první chvíli si budou myslet něco jinýho. A až jim to dojde, budeme už hodně daleko.

Doslova někde v hajzlu.

„Hele, fakt se měníš. Tohle bys ještě před dvouma tejdnama neudělal,“ sykla překvapeně Lajka potom, co mě políbila. Nejradši bych ji hned teď a tady přefiknul. Škoda že máme tak málo času.

„S tebou to jinak nejde. Mám prostě blbý kámoše, který na mě maj špatnej vliv," odpověděl jsem jí drze s úsměvem. Odešli jsme z hajzlu a popoběhli si na odbavení. Potom to šlo už docela rychle. Letenky, diplomatický vízum a pár úsměvů. To vízum by se správně mělo jmenovat kouzelná propustka. Neměli s náma jedinej problém, a to se mi fakt líbilo.

Skoro mi přišlo, jako kdyby se nás metroplex chtěl co nejrychlejc zbavit. Kdo by taky chtěl stát v cestě sovětskejm diplomatům?

Nejradši bych dneska Praze ukázal na rozloučenou fakáče, tak moc mě kurevsky sere.

Letíme vstříc lepším zítřkům do země, kde zejtra znamená včera.

Zdroj: Neon Suns